

Primer: Pot ser que vingui del llatí FERROS; materialment l'evolució fonètica és perfecta: un de tants noms mossàrabs on la terminació llatina -os s'ha tornat *-utx*, però ni és un lloc de fonts d'aigua ferrosa o minerals feruginosos, ni podem dir que hi hagi cap visible semblança amb el color del ferro, ni es pot pensar que hagi pres nom del fet de donar ferro, o sigui, ancorar, perquè precisament és un dels paratges menys apropiats de tot aquest sector de costa, per ancorar-hi.

Segon: Es podria imaginar que tot aquest sector de costa des del Cap de Ferrutx fins a Cap de Pera hagués rebut el nom de 'es Freus' i que això hagi quedat concretat en el Cap de Ferrutx. La base etimològica i fonètica de la paraula catalana *freu* és *FREÐU (vid. *DECat*, *freu*), alteració de la paraula llatina FRETUM. Del plural romànic *FREÐOS havia de resultar segons el mossàrab *freðúč, l'àrab ho hauria transposat en *ferðúč i aquest s'hauria d'haver alterat per una altra raó incògnita en *ferrúč*. Combinació desesperadament complicada en la qual Coromines no pot creure.

Tercer: Que vingui del ll. vg. FARROS 'farinetes', però això manca de tota base semàntica.

Seria, doncs, mot pre-romà o arabisme? Una alternativa pre-romana no es pot descartar mai, però com que la major part de les llengües pre-romanes d'aquesta part d'Europa manquen del so *f* caldria pensar forçosament en el sorotàptic i això a Mallorca és ben poc versemblant. Quant a l'àrab tampoc es coneix una paraula convincent. Hi ha un nom d'ocell *alforrocho* (*DECH*), és el nom d'una au de presa, que és derivat de l'àrab *horr*, amb igual significat. Tanmateix és cert que el *Bec de Ferrutx* ens recorda els noms de *Bini-beca* i *Picarandau* 'bec d'oreneta'. Que en serien ben paral·lels i de llocs més o menys pròxims, i enlloc nien tant aqueixos ocellots com en tals paratges costers i penya-segats. De tota manera, el fet d'haver d'operar amb una paraula castellana, rara en castellà antic i avui oblidada, no existent en àrab en aquesta forma ni tampoc en català, lleva versemblança a aquesta alternativa.

En definitiva encara potser ens haurem de decantar per l'origen aràbic i antroponímic que suggereix *Beni-Ferrutx*. En tot cas, la rel *frğ* és molt corrent¹⁴ i ja és clàssica.

Entre altres accepcions provinents de la idea bàsica d'obrir, deixar lloc, deixar lliure', la forma *afrağ* té el sentit de parir, o pondre (la gallina) i dóna el derivat *farrúğ* 'pollet, pollastre' (Pedro de Alcalá, *Almakkarí*, etc.); en efecte, el nom *Ferroudj* i el femení *Ferroudja* figuren a la llista del *Gouv. Gral. Alg.*, p. 146 A. Que a un home o homenet se li vagi donar com a motiu el nom 'el pollastre' i fins 'el pollet' no sorprendrà gaire. I entre els be-

14. Reinhart Dozy, *Supplément aux Dictionnaires Arabes*, 2 vols. (Leyden 1881), vol. II, p. 248.